Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

sô cũng phải ! Nằm một đêm trong cái động tiên đỏ rực hoa đào nay, với một cô ả diễm lệ và ngoan ngoãn, thì mất một trăm, chứ một ngàn pêsô cũng còn rẻ chán !

Văn Bình tuột giầy, trèo lên giường. Bồi mang lên chai sâm banh thượng hạng dầm trong đá vụn. Trong vòng 5 phút, cô gái Y pha nho đắt tiền sẽ tới. Văn Bình cầm chai rượu đưa lên miệng tu một hơi.

Chàng duỗi chân, nằm ngửa, nhìn lên trần nhà. Bỗng nhiên, chàng cảm thấy buồn ngủ. Hình ảnh Luz và Rôsita trở lại trí chàng. Trong khoảnh khắc, chàng quên bẵng đây là căn phòng bán dâm thượng lưu, và chàng đã mua nửa giờ tiêu khiển với giá tiền kinh khủng một trăm pêsô.

Chàng nhắm mắt ngủ luôn một giấc.

-o-O-o-

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

XIII

Mabuhay

-o-O-o-

Tiếng động phía sau làm Oka quay lại. Valếp lừ lừ tiến vào. Cửa phòng đóng sầm. Oka linh cảm một việc không lành. Từ ngày làm việc dưới quyền Valếp, chưa bao giờ hắn gặp Valếp tại nhà. Lần này, phải là việc quan trọng và khẩn cấp Valếp mới bất chấp điều kiện an ninh, thân hành đến khu Binondô sầm uất.

Đứng sững giữa phòng, tay thọc túi quần, mũ phớt vành mềm sùm sụp trên đầu, Valếp hỏi :

— Oka, anh biết tại sao tôi đến đây không ?

Mặt Oka xanh như tràm đồ. Trong vòng 5 phút nữa, hắn thu xếp xong hành trang. Nắp va li mở tung, áo quần ngổn ngang đã tỏ cáo ý định bỏ trốn của hắn với thượng cấp Valếp.

Valếp dằn giọng :

— Anh tưởng có thể trốn khỏi tay tôi ư ? Lầm rồi. Nếu còn tha thiết với cõi đời này, anh hãy trả lời đầy đủ câu hỏi của tôi. Bọn nhân viên tình báo Nam Việt hiện ở đâu ?

Hỏi vậy, có nghĩa là Valếp đã biết Oka bội phản. Oka đáp, giọng run như rẽ :

— Thưa... hình như ở khách sạn Bay View.

Valếp cười ghê rợn :

— Không. Chúng đổi chỗ rồi.

— Tôi không rõ họ dọn đi đâu.

— Anh giả vờ khéo lắm.

— Tôi nói thật đấy. Từ trước đến sau, tôi luôn luôn trung thành với ông, và giữ kín mọi sự liên lạc. Song họ đã khám phá ra. Hoàn cảnh tôi rất tế nhị, hẳn ông đã thấy. Làm nhị trùng cho ông, tôi đã phản lại tình báo Phi luật tân. Riêng điều này là mối nguy lớn cho tôi, vì trong trường hợp bại lộ, tôi phải ra tòa án quân sự, nặng thì tử hình, nhẹ thì chung thân khổ sai, trọn đời trong phòng tối. Họ dọa tố cáo tôi với tình báo Phi, nên miễn cưỡng tôi phải nói ra. Song, tôi chỉ nói rất ít, nói toàn những điều vô hại...

— Hừ, cho họ biết địa chỉ bí mật của tôi mà anh bảo là vô hại ư ? Vì sự hèn nhát của anh, họ đã cướp được bộ mật mã của Hukbalahap.

— Bộ mật mã này không quan hệ. Như ông đã biết, RU vẫn liên lạc với quân Huk bằng hệ thống vô tuyến điện. Đây là lần đầu họ phái một nhân viên giao liên tới. Họ dùng Cáclốt để thí nghiệm phương pháp giao liên bằng thôi miên học. Nếu không gặp trở ngại, phương pháp này được coi là hoàn mỹ hơn vô tuyến điện. Nay Cáclốt bị bắt, quân Huk phải liên lạc bằng vô tuyến điện với RU, như thường lệ. Vả lại, trên thực tế, RU đã liên lạc vô tuyến lại với Huk rồi.

— Sao anh biết ?

— Dễ biết lắm. Tin Cáclốt bị nạn trên không phận Mani được loan truyền khắp thế giới, lẽ nào RU không biết. Ở vào địa vị trung ương RU, tôi phải tái lập liên lạc điện đài.

Valếp cười gằn :

— Thành thật khen ngợi trí xét đoán thông minh của anh. Chính vì biết anh khôn ngoan và quyền biến tôi mới đến đây.

Oka hỏi, bộ điệu ngơ ngác :

— Ông nói gì, tôi không hiểu.

— Anh rằng hiểu lấy. Với lại, tôi tin là anh đã hiểu. Anh làm nhị trùng cho tôi vì cần tiền, không phải vì cùng lý tưởng chính trị. Đúng không anh Oka ?

— Ông nói đúng. Lúc nhận lời hợp tác, tôi đã nhấn rõ về điều này.

— Anh chỉ nghĩ đến tiền nên gặp biến anh phải thoát thân trước, thoát thân một mình, đúng phương ngôn sống chết mặc bay, tiền thầy bỏ túi. Bọn gián điệp Nam Việt bỏi về tôi, anh phun ra liền. Anh khai hết, dầu chúng chưa dùng cực hình. Lẽ ra, anh phải ngậm miệng, bảo toàn bí mật bằng bất cứ giá nào... Nhưng thôi, tôi không trách anh đâu. Thái độ đầu hàng hèn nhát của anh không làm tôi ngạc nhiên. Tôi hiện mang trong người một lưỡi dao rất sắc. Tài xử dụng của tôi, anh đã biết, tôi có thể đâm một nhát trúng tim, anh sẽ chết không kịp trối.

Oka van vỉ :

— Ông đừng hạ thủ tôi, tội nghiệp. Sợ quá, tôi phải khai. Nếu ông...

— Anh muốn chuộc lỗi phải không ? Tôi biết mà... tôi biết anh là kẻ khôn ngoan và quyền biến. Đầu hàng xong, anh cảm thấy sớm muộn sẽ bị tôi hạch tội, nên tìm cách đái tội lập công. Phải không Oka ?

— Thưa ông...

— Chẳng cần thưa bẩm gì nữa. Hiện anh có bản sao các bức điện trao đổi giữa R.U. và tổng hành doanh Huk không ?

Oka há hốc miệng, vẻ sửng sốt hiện rõ trên mặt. Lát sau hắn mới nói ra hơi :

— Thưa ông... tại sao ông biết tôi có bản sao ấy ?

— Ồ, anh khôn ngoan và quyền biến song thiếu kinh nghiệm nghề nghiệp nên chưa xứng đáng là điệp viên lão luyện. Hồi nãy, anh nói rằng R.U. liên lạc với Huk bằng hai phương pháp : bằng nhân viên giao liên Cáclốt, hoặc bằng điện đài vô tuyến. Hỏng lá bài Cáclốt, họ phải dùng vô tuyến điện. Anh là nhân viên tin cậy của tình báo Phi, lại có tay trong ở bộ phận khám phá điện đài. Để khỏi bị tôi giết, anh phải xoay kỳ được một bản, đem nộp cho tôi. Anh tin tôi sẽ tha cho anh. Mà đúng thế. Tôi cam kết không giết anh.

Oka đã lấy lại bình tĩnh. Đánh diêm châm thuốc thơm, hắn hỏi Valếp :

— Ông thật xứng đáng là yếu nhân của ngành tình báo Nam tư. Tôi rất cảm phục ông. Ông đã đi giày vào bụng tôi. Quả thật tôi đã đoạt được một bản sao các mật điện trao đổi giữa R.U. và Huk.

Nhờ những mật điện này, khỏi cần Cáclốt, ông cũng biết họ trù tính với nhau những gì. Hiện tình bảo đang tìm cách phiên dịch, song tôi không tin họ thành công. Hoặc giả thanh công nữa cũng mất 5, 10 ngày. Khi ấy, công việc của ông đã thành rồi.

Valếp đặt con dao lá liễu lên bàn :

— Tôi cho anh 5 phút để quyết định. Bận lắm, tôi không có thời giờ tán gẫu với anh. Hoặc anh đưa ngay bản sao cho tôi, hoặc tôi phải dùng dao. Thú thật với anh, tôi muốn xử sự êm thấm, không muốn để mất hòa khí.

— Cám ơn anh. Con dao của anh không đủ dọa tôi. Anh đừng quên tôi chờ anh ở đây đã lâu. Nếu muốn thoát thân, nội đêm qua tôi đã có chan thời giờ và phương tiện.

— Lão. Nếu anh dợi tôi, thì lúc tôi vào anh không thể có bộ điệu hốt hoảng như kẻ ăn cắp bị bắt quả tang.

— Anh xét người còn hời hợt lắm. Tôi hốt hoảng vì tưởng anh giết tôi ngay, không cần thảo luận. Nhưng một phút sau, thấy thái độ và ngôn ngữ tử tốn của anh, tôi an tâm lại. Tôi biết anh đến điều đình, không phải để làm dữ.

— Nếu anh giấu quanh, miễn cưỡng tôi phải làm dữ.

— Giờ đây, tôi vững tin vào tính mạng tôi rồi. Tôi thách, anh chẳng dám hại. Tôi còn sống, anh mới có cơ hội chuyển bại thành thắng. Nhược bằng tôi chết, anh sẽ bị R.U. và Huk tiêu diệt.

Vẻ mặt của Valếp dịu dần. Oka tỏ ra quỷ quyệt hơn hắn tưởng nhiều. Quả thật hắn chưa thể hạ thủ

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Oka, vì Oka còn nắm trong tay một bí mật trọng đại.

Oka nói tiếp, giọng đều đều :

— Chắc anh đã biết tôi khám phá ra chìa khóa mật mã của Huk và RU. Nên tôi hiểu rõ kế hoạch họ đang thực hiện.

— Kế hoạch của họ ra sao ?

Oka cười hóm hỉnh :

— Kể ra, không nên nói. Tuy nhiên, muốn bán hàng phải cho khách xem mẫu trước. Dầu anh biết một phần, anh vẫn chưa dám làm gì tôi. Đây này, nội đêm nay, tiềm thủy đĩnh R.U. sẽ ghé vào một nơi bí mật trong vịnh Mani. Tôi tin anh sẵn sàng trả nhiều tiền, thật nhiều tiền để biết tàu ngầm ghé vào đâu, vào hồi mấy giờ.

Valếp lặng người. Điều hắn tiên đoán vừa được Oka xác nhận. Sở do thám Sô viết phái tàu ngầm đến vịnh Mani làm gì ? Lời tiết lộ của Oka chứa một sức mạnh không kém trái bom nguyên tử nặng mấy chục mêgatôn.

Valếp bèn chuyển ra ngọt ngào :

— Anh hãy nói rõ hơn nữa. Tôi xin hứa không cho ai đụng chạm đến anh.

Oka cười xòa :

— Tôi không dám khinh miệt lời hứa của anh, song trong nghề đi khuya về tắt của anh và tôi, lời hứa chỉ có giá trị tương đối. Nhiều khi, lời hứa không có giá trị bằng giấy lộn. Hiện tôi cần một món tiền nhỏ để trang trải công nợ và mua vé máy bay ra ngoại quốc.

— Anh cần bao nhiêu ?

— Ít lắm. Chỉ 5 ngàn đô la thôi.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

— Trời, 5 ngàn đô la, vị chi trên 10 ngàn pêsô, anh cho là ít ư ? Tôi tìm đâu ra số tiền kếch sù ấy.

— Không đủ 5 ngàn thì thôi, anh hãy coi đề nghị của tôi như không có. Hoặc giả anh muốn giết tôi thì tự tiện.

Mặt Valếp cau lại :

— Thủ đoạn săng ta bỉ ổi và ấu trĩ, tôi không chịu được. Tối đa tôi chỉ trả được một, hai ngàn đô la.

Oka vẫn tươi tỉnh :

— Đáng tiếc ! Với một, hai ngàn đô la, tôi chẳng làm gì được, nên đành liều với anh. Được anh giết còn hơn bị thiên hạ giết.

— Oka, mày là đứa bần thỉu nhất trên trái đất.

— Anh tặng tôi danh từ nào cũng được, miễn hồ có đủ 5 ngàn đô la cho tôi là đủ. Anh còn tiếc rẻ gì nữa. Tổ chức của anh thiếu gì tiền. Tài liệu của tôi trị giá gấp trăm lần số tiền tôi đòi anh trả.

Bị đẩy vào ngõ bí, Valếp không còn lối thoát nào khác, ngoài việc chấp nhận. Hắn đành gật đầu :

— Thôi, tôi đành mất 5 ngàn đô la cho anh. Bản sao kia đâu, anh đưa tôi coi.

— Xin lỗi anh. Tiền trao, cháo múc, anh xoè tiền ra, tôi sẽ có tài liệu liền.

— Mày không tin tao ư ?

— Sao lại không tin. Tin anh có trả tiền sòng phẳng, tôi mới đợi anh. À, tôi không thích chi phiếu. Vì đôi khi chi phiếu không tiền. Tiện hơn

anh đưa tiền mặt. Nếu anh có tiền ngay bây giờ thì tốt nhất.

— Tiền gửi ở ngân hàng. Anh ở đây, đợi tôi một lát, lấy xong tôi quay lại liền.

— Ồ, anh không sợ tôi lủi mất hay sao?

— Tao không sợ. Tao biết mày cần tiền để cút cho khuất mắt, kẻo bọn tình báo Phi làm khó dễ. Vả lại, nói cho mày hiểu, tuy tao ra ngân hàng, nhân viên của tao còn bố trí ngoài đường. Mày biến thành con chim mới có hy vọng trốn thoát.

— Tôi chán Mani rồi. Bọn tình báo Phi và Việt sẽ đến tìm tôi. Bán tài liệu cho anh hơn là cho bọn họ, vì dầu sao, tôi với anh còn có tình cộng sự lâu dài và thân thiết.

Nghĩ một phút, Valếp nói :

— Vậy, anh đến ngân hàng với tôi.

Oka gật đầu. Hai người đi bên nhau xuống đường, cử chỉ bình thản như đi hóng mát. Một người Phi xấu xí, thô kệch, mở cửa xe cho Oka lên. Valếp nổ máy, lái tới ngân hàng Trung hoa.

Trong khi Valếp lại quầy tiền, Oka khoan thai hút thuốc lá ngoài hành lang. Gã người Phi không nhếch mép khi Oka cười với hắn.

Một lát sau, Valếp cầm một phong bì dày cộm bước ra. Oka hỏi:

— Xong rồi chứ ?

Valếp đáp :

— Xong rồi. Đúng 10 ngàn pêsô. Bây giờ anh cần đi đâu ? Tới nơi, lấy tài liệu tôi sẽ trả tiền.

Oka nhìn đồng hồ tay :

— Chúng mình lên trường bay.

— Anh giấu trên đó à ?

— Đúng. Giấu ở phi trường kín đáo hạng nhất.

Valếp dán mắt vào con đường ngoằn ngoèo, miệng nín khe. Hắn không thốt thêm lời nào nữa, mặc dầu từ ngân hàng Trung hoa lên trường bay quốc tế Mani là một quảng đường dài.

Mới 9 giờ sáng mà phi cảng đen nghịt người. Một phản lực cơ vừa hạ cánh trong tiếng ồn xé nhĩ tai. Máy vi âm khàn khàn gọi tên hành khách chậm đến trình giấy.

Đến ghi-sê hãng PAA, Oka dừng lại, lấy ra cuốn sổ thông hành và tấm vé đi Hồng kông. Valếp tỏ vẻ sửng sốt :

— Ô kìa, đến nước này anh dám lừa tôi nữa sao ?

Oka đáp, giọng ôn tồn :

— Xin anh kiên nhẫn một chút nữa. Chỉ một chút nữa thôi. Đúng 9g15, tôi trao tài liệu cho anh.

Valếp rít lên :

— Tê ra mày mang tài liệu trong mình. Biết thế, tao đã đoạt ở dọc đường?

— Uổng nhỉ ? Bây giờ còn làm ăn gì được nữa. Anh chỉ cục cựa là công an phi trường ùa đến còng tay ngay.

Nhân viên thương chính cất tiếng hỏi Oka :

— Hành lý của ông đâu ?

Oka lắc đầu :

— Tôi không mang theo.

Người nữ chiêu đãi của công ty P.A.A. trả sổ thông hành và vé cho Oka, giọng lịch sự :

— Còn 10 phút nữa, máy bay cất cánh. Ông là người cuối cùng xin mời ông ra ngay cho.

Oka quay lại nói, với Valếp :

— Tôi muốn đếm lại gói tiền anh rút ở nhà băng ra. Phiền anh trao cho tôi.

Tì ngực vào cái bàn cao, Oka đếm giấy bạc, bằng cử chỉ nhanh nhẹn và thành thạo. Valếp đứng bên, tay đút túi. Ai tinh ý sẽ thấy túi quần hắn cộm lên một cách khả thường. Ngón tay hắn mân mê cò súng. Nếu Oka trở mặt, hắn quyết định dùng súng hạ sát.

Oka nói :

— Cám ơn anh. Đúng một vạn pêsô, không thiếu trăm nào. Trước khi đưa tài liệu, tôi khẩn khoản yêu cầu hai anh bỏ tay ra ngoài. Trời nóng như thiêu, mà giấu bàn tay trong túi, thiên hạ sẽ nghi ngờ.

Nhìn Valếp bằng đuôi mắt, Oka rút trong vét-tông ra một cuộn giấy. Giật lấy, Valếp nói :

— Anh phải đợi tôi vài phút. Khi nào tôi chắc chắn là tài liệu thật, anh mới được ra sân bay.

Oka đáp :

— Anh ngu lắm. Tôi dịch sẵn rồi. Anh chỉ đọc sơ qua là biết được thật hay giả. Tôi chỉ bán đắt mà thôi, không bao giờ bán giả. Cần phải giữ tín nhiệm với khách hàng nữa chứ !

Oka rẽ đám đông tiến ra sân bay.

Qua kính cửa trong suốt, hắn nhác thấy Valếp rảo bước ra ngoài. Thật ra Valếp không muốn mất xentavốt nào. Bản tâm hắn là tìm cách chiếm tài

liệu mà không phải trả tiền. Hắn rút tiền ngân hàng, chẳng qua để rình cơ hội đoạt lại, song Oka lại khôn hơn hắn.

Mới ra khỏi cửa, Oka vội vàng đứng lại. Hắn chợt nhớ ra một chi tiết đầy ý nghĩa. Căn bản của nghề tình báo là giữ bí mật, tuyệt đối bí mật. Nguyên tắc sơ đẳng này, là điệp viên hữu hạng, Valếp phải nhớ rõ hơn ai hết.

Tuy vậy, Valếp vẫn bằng lòng cho Oka theo ra ngân hàng lãnh tiền. Sự kiện này có nghĩa là Valếp tin chắc sẽ triệt hạ được hắn.

Kiểm điểm lại những điều biết về tổ chức do thám Nam tư, Oka giật mình. Valếp đã đặt được màng lưới tại Hồng kông. Về nhà, Valếp chỉ cần liên lạc vô tuyến với Hồng kông. Nhân viên Nam Tư túc trực ở Cảng Thơm sẽ chầu chực ở phi trường Kaitak, chờ Oka đến là hốt.

Bỗ hôi chảy ra ướt đầm áo sơ mi. Tên Oka lại được xướng lên oang oang trong máy vi âm. Trông trước, trông sau, không thấy ai, Oka lùi vào một căn phòng nhỏ. Bên ngoài, động cơ phản lực nổ ầm ỹ. Chiếc phi cơ thương mãi khổng lồ cửa đóng kín mít đang lấy sức lăn chót trước khi dứt khỏi sân bay bê tông trắng xoa.

Oka hít một hơi dài. Dưỡng khí hình như bị thiếu trong lồng ngực. Một kế hoạch nhú trong óc : 15 phút nữa, hắn sẽ rút ra khỏi trường bay lên Baghiô lánh mặt một thời gian.

Lòng hắn bắt đầu vui lại. Hứng thú, hắn muốn hét thật to lên.

— Bỗng ai gọi hắn :

— Oka ?

Hắn chưa kịp quay lại, một bàn tay lạ đã đặt lên vai. Hắn có cái cảm giác lạnh ghê răng những đêm đông nằm dưới gió, không đắp mền.

Người đối diện hắn có cái thân hình lực lưỡng của nhà lực sĩ Thế vận, và bộ mặt khả ái của diễn viên thượng thặng màn ảnh. Oka sắp thốt lên một lời cầu khẩn thì người lạ nói bằng giọng nghiêm nghị :

— Oka, anh đã vi phạm lời hứa. Anh hứa bỏ Valếp, song anh vẫn tiếp tục hoạt động cho hắn.

— Tôi lừa hắn lên đây để lấy tiền.

— Tôi biết cả rồi. Tôi núp ngoài phòng anh ở Binondô, nghe không sót lời nào.

— Xin ông tha cho tôi.

Người lạ cười ngạo nghễ :

— Tưởng anh nên biết tên tôi để nhớ ngàn đời. Tôi là Văn Bình tức Z.28, nhân viên Mật vụ Việt nam.

— Thảo nào... Tôi đã nghi mà...

— Anh muốn trối trăng gì không ?

— Lạy ông.

— Anh có đủ khả năng và mưu chước của một điệp viên giỏi, tiếc thay anh lại quá hèn nhát. Bình sinh, tôi rất ghét bọn hèn nhát. Người như anh sống nặng quả đất. Oka, anh cầu kinh xong chưa ?

— Trời ơi !

— Ồn ào lắm. Trời không nghe được tiếng kêu của anh đâu.

Khẩu Luger của Văn Bình được lắp ở đầu cái phễu hãm thanh bằng cao su riêng. Chàng bóp cò nhẹ nhàng. Viên đạn bay vào giữa tim Oka. Vì tình nhân đạo, chàng không muốn hắn kéo dài giây phút hấp hối đau đớn.

Oka lộn ra sau. Văn Bình đút súng vào túi. Chàng quay điện thoại, gọi về Mani cho sở Công an.

Ung dung, chàng bước ra ngoài phi cảng. Chiếc tắc xi lái chàng theo sau Valếp và Oka còn neo ở góc. Chàng ra hiệu cho tài xế trở về trung tâm thành phố.

. . . . . .

. . . . . .

Văn Bình ngồi bật dậy khi nghe chuông điện thoại reo lanh lảnh.

Lê Diệp với lấy nghe. Trông gương mặt đăm chiêu của bạn, Văn Bình đoán có chuyện quan hệ.

Lê Diệp ừ ào dặt máy xuống. Văn Bình hỏi :

— Ai đấy ?

Lê Diệp đáp :

— Họ gọi lầm.

Vừa đáp, Lê Diệp vừa hí hoáy vẽ bút chì lên mảnh giấy trước mặt. Cử chỉ này Lê Diệp thường có mỗi khi rắc rối. Sự băn khoăn của anh chàng sếu vườn không tài nào lọt khỏi mắt quan sát tinh tế của Văn Bình.

Văn Bình nhìn thẳng vào mắt bạn :

— Tại sao anh lại dối tôi ?

Lê Diệp cười chữa thẹn :

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

— Anh đa nghi lạ. Nào tôi giấu diếm điều gì đâu ?

Văn Bình thở dài :

— Phân tích nét mặt, bộ điệu của anh, tôi biết liền, huống chi tôi còn có thể đoán được ai vừa gọi điện thoại nữa. Nếu họ gọi lầm số, dung mạo của anh đã không đổi khác. Tôi cảm thấy một cái gì bất thường nơi anh từ đêm qua đến giờ. Không lẽ bạn thân của nhau mà anh cố tình giấu tôi.

Lê Diệp bâng khuâng nhìn qua cửa sổ xuống đường. Chàng có vẻ suy nghĩ. Đoạn chàng nói :

— Đúng ra, tôi có chuyện giấu anh thật. Dầu tôi biết không giấu nổi người lão luyện trong nghề như anh. Nhưng người ta cứ bắt tôi phải...

— Ông Hoàng bắt anh giấu tôi...

— Anh biết hết rồi, đừng bắt tôi giải thích nữa. Phải, chính ông Hoàng dặn tôi trước khi lên máy bay về Saigon. Ông Hoàng tiên liệu anh sẽ thả Urê, không bắt. Tôi nói chuyện rất lâu với ông Hoàng về kế hoạch cứu Rôsita.

— Nếu tôi không lầm, anh đã báo cáo với ông Hoàng rằng đêm nay tôi sẽ nhận được tin của Urê về cô Rôsita.

— Vâng, tôi thuật lại hết. Nếu tôi không báo cáo, ông Hoàng cũng biết.

— Và ông Hoàng yêu cầu anh ngăn cản tôi không cho tôi cứu Rôsita.

— Không hẳn thế.

Văn Bình lắc đầu :

— Tôi đã đọc được tư tưởng của ông Hoàng. Ông Hoàng không muốn dấn vào cuộc phiêu lưu mới. Kể ra, ông tổng giám đốc rất có lý. Urê không phải là người đáng cho tôi tin cậy. Tuy nhiên, còn một yếu tố khác ông Hoàng chưa xét tới : đó là Luz. Luz sẽ không tha thứ cho chồng nàng phản trắc.

Lê Diệp buông thõng :

— Tôi cũng nghĩ như anh.

Ngòi bút chì của chàng vẫn lượn múa trên tờ giấy trắng. Chàng cảm thấy ngượng ngùng khi phải trả lời bạn.

Đi đi, lại lại trong phòng. Văn Bình đột nhiên quay lại :

— Lát nữa, có điện thoại, yêu cầu anh để tôi nghe.

Lê Diệp hỏi :

— Urê gọi cho anh à ?

— Không. Hắn vừa gọi cho tôi, và anh đã gác giây nói.

Bâng khuâng, Lê Diệp vò nát tờ giấy :

— Tẻ ra anh biết hết. Phải, Urê vừa gọi xong. Hắn ngỏ lời cần gặp anh. Tuân lệnh ông Hoàng, tôi phải đánh lạc hướng không cho hắn tiếp xúc được với anh.

— Vô ích. Dầu ông Hoàng ngăn cản, tôi cũng đi cứu Rôsita.

— Dầu anh biết nguy đến tính mạng.

— Tôi nghĩ kỹ rồi. Chúng ta không có quyền đem con, bỏ chợ. Vả lại, không phải lần đầu trong đời tôi đùa với cái chết.